

I brevet af 15. november 1995 orienterede ministeriet Erhvervs- og Selskabsstyrelsen om, at det efter de gældende regler er skolen, der har kompetencen til at fastsætte og meddele karakterer. Brevet var foranlediget af, at Undervisningsministeriet var blevet bekendt med, at en censor, revisor Ib Østlund, på egen hånd havde rettet henvendelse til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen og forsøgt at tilbagekalde nogle karakterer.

Ib Østlund stillede i et brev af 6. juli 1999 Undervisningsministeriet nogle spørgsmål om kompetence og ansvar vedrørende eksamen og eksamenskarakterer. Undervisningsministeriet besvarede ved brevet af 13. september 1999 spørgsmålene. Ministeriet henviste til, at man i kraft af sin status som sektormyndighed på uddannelsesområdet kun har en tilsynsbeføjelse vedrørende udviklingen på området og kan udtale sig vejledende, men ikke uden udtrykkelig lovhjemmel kan træffe retligt bindende afgørelser.

Brevet af 15. november 1995 er således en udtalelse om forholdet mellem på den ene side skolens og på den anden side en enkelt censors kompetence, medens brevet af 13. september 1999 handler om, hvorvidt Undervisningsministeriet har kompetence til at træffe retligt bindende afgørelser i en sag som den omtalte.

Jeg kan oplyse, at ministeriet den 8. juni 1998 meddelte Ib Østlund, at man havde afsluttet behandlingen af den konkrete sag.

Jeg er bekendt med, at Statsadvokaten for Sjælland den 19. februar 1997 indstillede efterforskningen i anledning af en anmeldelse fra Ib Østlund og spørgeren mod den lærer, der havde afholdt privatundervisningen. Rigsadvokaten afviste i et brev af 26. januar 1998 til Ib Østlund at tilsidesætte statsadvokatens beslutning. Afvisningen var begrundet med, at der ikke gennem yderligere efterforskning - herunder yderligere vidneafhøringer - kunne antages at ville fremkomme oplysninger, som ville kunne føre til en domfældelse. Justitsministeriet har den 14. september 1999 afslået at foretage videre i sagen om Ib Østlunds klage over Rigsadvokatens afgørelse.

Folketingets Ombudsmand har den 12. maj 1999 besluttet ikke at gennemføre en egentlig ombudsmandsundersøgelse i anledning af Ib Østlunds klage over Undervisningsministeriet. Ombudsmanden gentog i et brev af 5. juli 1999, at sagen efter en samlet vurdering af de forskellige forhold i sagen er afsluttet ved ombuds-

mandsembedet, og henviste Ib Østlund til at rette henvendelse til Undervisningsministeriet, hvis han ønskede yderligere vejledning om reglerne for afholdelse af eksamen. Dette var baggrunden for de spørgsmål, som ministeriet besvarede ved brev af 13. september 1999.

Politi og anklagemyndighed er altså nået frem til, at der ikke er udsigt til at fremskaffe beviser for den lovovertrædelse, som indgår som en forudsætning for Ib Østlunds teori om, at de omhandlede karakterer er ugyldige. Folketinget Ombudsmand har ikke fundet, at sagen giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse.

Efter, at jeg har besvaret spørgsmålet om, hvorledes ministeriets skrivelse af 13. september 1999 skal forstås, håber jeg, at spørgeren vil være enig med mig i, at vi nu er nået til vejs ende i denne sag.

Spm. nr. S 928

Til arbejdsministeren (4/1 2000) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvilke typer uddannelsesaktiviteter kan beskæftigede deltagere i jobrotationsprojekter opnå uddannelsesorlov til, herunder § 2, nr. 7, i bekendtgørelse om uddannelser, hvortil der kan opnås orlov og uddannelsesgodtgørelse (positivlisten), og hvortil der finder anvendelse på de i § 2, nr. 1-6, i bekendtgørelsen angivne uddannelsesformer?«

Begrundelse

Jobrotation har hidtil været en aktivitet, der har været enighed om at fremme, fordi redskabet på én gang kvalificerer beskæftigede og ledige.

I den hidtidige positivliste var jobrotation særligt fremhævet i § 2, nr. 2, som svarer til § 2, nr. 7, i den nye positivliste. Der gives her adgang til uddannelsesorlov for indehavere og ansatte til virksomhedsinterne, herunder virksomhedsrekvirerede, kurser.

Dette må indebære, at virksomhederne kan vælge såvel specifikt faglige som mere almene forløb, jf. § 2, nr. 1-6, hvis de finder behov herfor. I modsat fald er § 2, nr. 7, uden mening, og mulighederne for jobrotation og jobrotation som redskab i arbejdsmarkedspolitikken vil være al-